

Sygn. akt VI W 3182/16

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

L. S. córce Z. i D. z d. H., ur. (...) w S.

obwinionej o to, że: w dniu 08 lipca 2016 roku około godziny 18:30 we W., na ul. (...), wspólnie z innymi osobami, wystawiła na widok publiczny baner o treści WOLNY DEMOKRATYCZNY (...) JEST ZAWIESZONA bez zgody zarządzającego tym miejscem tj. Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta,

tj. o czyn z art. 63a § 1 kw

I. uniewinnia L. S. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 lipca 2016 r. około godziny 18.30 na kładce dla pieszych nad ul. (...) we W. kilka osób rozpięło baner o treści: W. demokratyczny W. wita uczestników szczytu (...) bo demokracja w W. jest zawieszona. Baner podtrzymywany był przez czterech mężczyzn i kobietę. L. S. znajdowała się na kładce w niewielkiej odległości od banneru, w grupie innych osób, przebywających w tamtym miejscu.

Dowód: dokumentacja fotograficzna w aktach VI W 3181/16 k. 18

częściowo zeznania świadków: P. D. k. 6 - 7

R. G. z 13 kwietnia 2017 r.

Zarząd Dróg i Utrzymania Miasta – zarządca terenu, na którym został wystawiony baner – nie wydawał zgody na jego umieszczenie.

Dowód: informacja (...) k. 5

Przesłuchana w charakterze obwinionej L. S. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentacji fotograficznej sporządzonej na miejscu zdarzenia, a znajdującej się w aktach sprawy o sygn. VI W 3181/16.

Zeznania świadków: R. G. i P. D. Sąd uwzględnił jedynie w zakresie, w jakim potwierdzały fakt przebywania L. S. w miejscu wyekspozowania baneru, bowiem w pozostałej części zawierały zbyt wiele rozbieżności i nieścisłości w zestawieniu z treścią dokumentacji fotograficznej.

Obaj świadkowie podawali – podobna informacja znalazła się również w notatce urzędowej (k. 2), której Sąd nie uwzględnił przy dokonywaniu ustaleń faktycznych z tych samych względów, dla których pominął część zeznań świadków – że zauważyli na kładce dla pieszych grupę osób trzymających, a następnie zwijających baner. Osobami tymi mieli być: L. S., R. W. i T. J.. Tymczasem na zdjęciach – wykonanych przecież przez funkcjonariuszy Policji i wskazanych jako dowód przez oskarżyciela – wyraźnie zarejestrowano, że osobami trzymającymi baner było czterech mężczyzn i kobieta, ale nie była to L. S.. Świadkowie, podejmując interwencję na miejscu zdarzenia, nie ustalili więc tożsamości wszystkich osób, które podtrzymywały baner. Zdjęcia obrazujące moment zwijania baneru, pozwoliły na jednoznaczne ustalenie, że czynności tej dokonywało trzech mężczyzn, w pobliżu których znajdowała się kobieta podtrzymująca wcześniej wraz z nimi transparent. Zdjęcia te nie zarejestrowały obecności L. S.. W relacjach świadków, ani w notatce urzędowej nie pojawiają się personalia trzeciego mężczyzny, który zwijał baner, nie ustalono też tożsamości kobiety, o której mowa wyżej, co świadczyć może o tym, iż czynność legitymowania dokonana przez policjantów, została przeprowadzona wybiórczo i przypadkowo.

R. W. i T. J. skazani zostali wyrokami nakazowymi z dnia 21 października 2016 r. o sygn. akt odpowiednio: VI W 3181/16 i VI W 3183/16 za czyn z art. 63a § 1 kw. Wyroki te nie zostały przez nich zakwestionowane, co pozwalało wnioskować, iż poczuli się odpowiedzialności za ten czyn.

Mając na uwadze konsekwentne stanowisko obwinionej, przeczącej swojemu sprawstwu w zakresie czynu objętego wnioskiem o ukaranie, jak też okoliczność, że policjanci nie ustalili personaliów jedynej kobiety, która z całą pewnością podtrzymywała transparent, a następnie towarzyszyła osobom zwijającym go (co utrwalono w dokumentacji fotograficznej), nie można wykluczyć, że L. S. została wylegitymowana jako jedna z osób obecnych wówczas na kładce dla pieszych, a następnie z faktu jej wylegitymowania błędnie wysnuto wniosek, iż była współsprawczynią wykroczenia z art. 63a § 1 kw. Zauważyć należy, że podczas przesłuchania przed Sądem, w dniu 13 kwietnia 2017 r., świadek R. G. stwierdził, że nie pamięta, czy obwiniona trzymała baner, ale skoro została wylegitymowana, to jest duże prawdopodobieństwo, że tak było.

Zdaniem Sądu, wobec okoliczności, o których mowa wyżej, nie można było w sposób jednoznaczny, pewny i nie budzący żadnych wątpliwości przypisać L. S. sprawstwa czynu objętego wnioskiem o ukaranie, co prowadzić musiało do wydania wyroku uniewinniającego. Sama obecność obwinionej w miejscu ekspozycji baneru nie mogła stanowić podstawy do przypisania jej współsprawstwa tego czynu.

Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełniony czyn zabroniony jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia czynu zabronionego, lecz także świadome współdziałanie w akcji przestępnej. Porozumienie może zostać zawarte przedtem lub nawet w trakcie czynu, może mieć charakter zarówno wyraźny jak i konkludentny. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany, najpóźniej w momencie realizacji czynności sprawczych (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II AKa 64/16, LEX nr 2136991). Żaden z dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie nie pozwolił na ustalenie, że pomiędzy osobami ukaranymi za czyn zarzucany

również L. S., a nią sama istniało jakiegokolwiek porozumienie, ani też aby podejmowała ona jakiegokolwiek czynności związane z realizacją tego czynu.

Przypisanie współsprawstwa w sytuacji, gdy obwiniona nie wykonała chociażby części znamion czynu zabronionego, możliwe byłoby wyłącznie wówczas, gdyby spełniony został zarówno warunek subiektywny, jak i obiektywny w postaci istotnego znaczenia zachowania obwinionej dla popełnienia czynu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 lutego 2017 r., sygn. akt III KK 222/16, LEX nr 2216182). Sam fakt, że L. S. stała w pobliżu rozpiętego banneru – nawet jeśli utożsamiała się z intencjami osób trzymających transparent i prezentowaną na nim treścią – dla kwestii zaistnienia wykroczenia z art. 63 § 1 kw pozostawał całkowicie obojętny, czyniąc tym samym niemożliwym przypisanie jej współsprawstwa tego wykroczenia.

Na marginesie jedynie dodać należy, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 2 kpw, czego domagał się obrońca obwinionej.

Przepis art. 63a kw stanowi, że karze podlega ten, kto umieszcza w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenie, plakat, afisz, apel, ulotkę, napis lub rysunek albo wystawia je na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem.

W realiach przedmiotowej sprawy nie ulegało wątpliwości, że baner został wystawiony na kładce dla pieszych, położonej nad ruchliwą ulicą, jedną z głównych arterii w centrum miasta, będącej z całą pewnością miejscem publicznym, a przy tym – co równie oczywiste – nie przeznaczonym do umieszczania tego typu napisów.

Jak wskazuje się w literaturze, znamię „umieszczania” należy interpretować szeroko, tj. jako powieszenie, przyklejenie, podpięcie, namalowanie, wstawienie, narysowanie, ułożenie, zamieszczenie itp. (por.: B. Kurzępa – Kodeks wykroczeń. Komentarz, LexisNexis 2008, komentarz do art. 63a). (...) oznacza więc umiejscowienie w jakikolwiek sposób (por.: J. Piórkowska-Flieger (w:) Kodeks wykroczeń. Komentarz pod red. T. Bojarskiego, WK 2015, komentarz do art. 63a).

Ułożenie baneru na kładce dla pieszych, bez względu na to, czy był on przymocowany w jakikolwiek sposób, czy też tylko trzymany, stanowiło „umieszczenie” w rozumieniu art. 63a kw. Nie budziła również wątpliwości okoliczność, że osoby dokonujące ekspozycji transparentu nie posiadały zgody zarządcy terenu - Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we W..

Zważywszy zatem, że czyn opisany we wniosku o ukaranie obejmował znamiona wykroczenia z art. 63a § 1 kw, konieczne było przeprowadzenie postępowania dowodowego, mającego na celu ustalenie udziału obwinionej w realizacji tych znamion.